

Slovo k povzbuzení na sobotu 27. března 2021, na sobotu po 5. neděli postní
Biblická čtení: Ez 37,21-28; Jer 31; Jan 11,45-56

Milé sestry, milí bratři,

dovolte dvě poznámky k dnešním dvěma biblickým čtením.

V prvním máme dnes před sebou úryvek z knihy proroka Ezechiela, jednoho ze Čtyř velkých proroků, působícího na samotném začátku babylónského vyhnanství. Ezechiel sdílel úděl svých současníků, když byl hned mezi prvními roku 597 př. Kr. deportován do Babylónie. Tam prorokoval a jeho proroctví se stala jednou z prvních útěch pro zdeptané vyhnance. Ale nejen to, stala se i jednou z prvních výzev, jakým směrem by se mělo ubírat jejich obrácení.

A takové je i dnešní první čtení. Slyšíme útěšné zaslíbení nové smlouvy, které přinese nejen návrat domů ale i znovusjednocení Izraele, severního a jižního království. Protože ke sjednocení národa ani po návratu z vyhnanství již nedošlo, křesťanská četba v Ezechielově proroctví zcela správně přečetla zaslíbení církve, společenství nové smlouvy. V církvi jako v Novém Izraeli se má sjednotit nejen celý Izrael, ale dokonce všechny národy, všichni lidé. Smíření člověka s Bohem má přinést totiž i smíření člověka s člověkem. Tak by tomu mělo v křesťanském společenství být, protože sílu k tomu nám Pán Ježíš dal.

Jestliže Ezechielovo proroctví pro babylónské vyhnance znamenalo nejen útěchu ale vždy i vybídku k obrácení, konkrétně aby se již v Babylónii, daleko od domova, o smír mezi sebou snažili, ne nepodobně promlouvá jeho slovo i k nám křesťanům. Zaslubuje ideál církve jako společenství i mezi sebou smířených lidí. Ale protože dosažení tohoto ideálu je vždy souhrou Boží milosti a našeho snažení, pak nám dnešní první čtení říká, že jedna z věcí, o kterou bychom se také měli snažit, zvláště nacházíme-li se také v nějaké těžké situaci, je smír a jednota mezi námi.

Ezechielova výzva by tak měla být zvláště intenzivně slyšena právě v nynější době stále nekončící pandemie: Jsme-li pandemií vrženi do určitého vyhnanství, má-li být i výzvou k obrácení, jako že jí – ve světle celých biblických dějin – být také má, pak jednou z docela konkrétních výzev, které před nás nynější stav klade, je snaha o smíření.

Možná zvláště v této nelehké době je tak naším úkolem se s Boží pomocí pokusit o znovunalezení smíru mezi námi lidmi, o usmíření, o narovnání konkrétních pokřivených vztahů, zvláště takových, kde to možné je, poprosit o odpuštění a prosbu o odpuštění také přijmout, udělat první vstřícný krok. Možná i pro to nám byl čas pandemie dán.

Něco takového navíc velmi koresponduje s již bezprostředně blížícími se velikonoční svátky, kdy smír člověka s Bohem a člověka s člověkem je jedním z prvních ovocí Kristova kříže, Kristovy zástupné oběti za hřích přinášející rozdělení. «Uzavřu s nimi smlouvu pokoje: bude to věčná smlouva» slyšíme dnes z úst proroka Ezechiela. Kristus po poslední večeři umyje nohy učedníkům, učiní jedno z nejvýznačnějších gest odpuštění, předznamenávajících odpuštění z kříže...

Evangelijní úryvek před námi otevírá svědectví toho, co – dle Janova sepsání – bezprostředně předcházelo Kristovu vjezdu do Jeruzaléma. «Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili». Kristus vykonal své poslední velké znamení, vzkříšení Lazara, předáci Židů stále více usilují se ho zbavit, je těsně před židovskými velikonoce. A lidé se ptají: «Co myslíte? Nepřijde na svátky?» Kristus skutečně se svými učedníky na svátky přichází, protože již přichází jeho «hodina».

Letos to jsou již druhé Velikonoce, které spolu s celým světem, se všemi ostatními křesťany prožíváme stísnění pandemií. Již druhým rokem naše ztotožnění se s pravdě evangelijní otázkou Ježíšových současníků «co myslíte, nepřijde na svátky?» tak nabývá velmi specifického rozměru: Jak oslavíme letošní Velikonoce? Dostaneme se na všechny obřady? Budeme moci přijmout velikonoční svátosti? Jak máme svátky oslavit, když jsme nemocní, doma, v izolaci či karanténě, anebo se jen prostě do kostela opravdu vydat nemůžeme?

Konkrétní odpovědi si samozřejmě musí najít každý sám, podle svých (zdravotních) možností a také dle možností toho farního společenství, ve kterém žije.

V každém případě nás ale dnešní evangelium ujišťuje, že Pán Ježíš na svátky opět přijde. Jinak tomu ani být nemůže, je-li křesťanské (zvláště to liturgické) slavení Velikonoc jejich reálným tajemným zpřítomněním. Ano, Pán Ježíš opět přijde na svátky, chce přijít na svátky, protože ty jsou stále jeho «hodinou», během které zvláště touží znovu přijít do našeho srdce, života každého z nás. To kéž je nám všem útěchou a povzbuzením zároveň. Útěchou, že Kristus ví o složitosti naší situace a chce k nám (o to spíše) přijít. A povzbuzením, abychom ze své strany upřímně a s touhou hledali způsoby, jak se s ním o svátcích neminout, co konkrétního udělat pro to, abychom se s Kristem mohli co nejintenzivněji setkat...

A tak nám dnešní biblická čtení těsně před velikonočními svátky dávají dva krásné a důležité úkoly: Protože Kristova oběť smířila nejen člověka s Bohem ale i člověka s člověkem, je naším úkolem se s Kristovou pomocí pokusit o smír se svými bližními, o narovnání pokřivených vztahů, o umytí nohou v předvečer svátků. A protože Kristus opět přijde na svátky, reálně a tajemně, je naším úkolem mu vyjít vstříc, učinit ve svém životě konkrétní časový prostor, jak se s Kristem setkat, pokud možno co nejvíce i v posvátném dění velikonočních bohoslužeb (Velikonočního Tridua) a svátostí, v modlitbě, četbě velikonočního Božího slova...